

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

STEFANIE LONDON

Tai, kas uždrausta

2017 rugsėjis–spalis

Knygute.lt

Stefanie London
(Stefani London)

**TAI,
KAS UŽDRAUSTA**

Romanas

Versta iš Stefanie London,
Breaking the Bro Code, 2014

© Stefanie London, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Audra Virbalytė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0286-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Skaičiai neteisingi. Na, tai ne visai tiesa – skaičiai buvo teisingi, tik Eliza Džonson tikėjosi kitokio rezultato. Tie skaičiai reiškė, kad ji vadovauja ne sėkmingai, klestinčiai baletų studijai. Jie taip pat reiškė, kad šią savaitę jai teks tenkintis keptomis pupomis ir skrebučiais. Dar blogiau – tie skaičiai tikrai nežadėjo pagerėjimo artimiausiu metu.

Ji parėmė smakrą delnu ir nusivaipė žiūrėdama į prieš akis mirgančias skaičių eilutes. Gal vis dėlto apsieis be pupelių ir pasičiups butelį vyno.

– Pradėsi žvairuoti, – sučiulbėjo Džasmina Bel, geriausia Elizos draugė ir darbuotoja, nusimaudama blauzdukės. – Visada maniau, kad skaičius reikia palikti profesionalams.

– Ką bandai pasakyti? – ji pakėlė akis nuo dokumentų apsimestinai įsižeidusi, o Džasmina kvailai šyptelėjo.

– Ak, nieko... tik prisiminiau jauną merginą, kuri suvaidino panikos priepuolį, kad išvengtų matematikos egzamino.

– Niekas nieko nevaidino, – Eliza užvertė ap-

lanką su prastos jos finansinės padėties įrodymais ir įgrūdo jį į stalčių. *Nematyti, negalvoti.* – Panika buvo *tikra*.

– O kaip tas kartas, kai pasitelkusi ekshibicionizmą bandei apžavėti savo matematikos korepetitorių, kad paruoštų už tave namų darbus?

– Dariau tai ne dėl matematikos, o dėl jo – jis buvo ištis žavus. Deja, mano krūtinė buvo per maža, kad jį įtikinčiau... – Nužvelgusi savo berniukišką figūrą ji susiraukė. – Nedaug kas pasikeitė.

– Tai balerinos prakeiksmas, – Džasmina apsiavė baleto batelius ir sukišo blauzdinukes į krepšį. – Šiaip ar taip, tam Dievas išrado didinančias liemenėles.

– Amen.

Plokščia krūtinė mainais už skulptūriškas kojas ir tvirtutėlį pilvą, kuo garsėjo balerinos. Mokymosi metai ir trumpa karjera Australijos baleto teatre būtent tai Elizai ir davė. Jos kūnas buvo gražus, bet skirtas ne vyrams vilioti.

– Rimtai, kodėl nepasisamdai buhalterės?

Eliza beviltiškai troško atsikratyti šito darbo. Džasmina teisi: skaičiai – *tikrai* ne jos sritis. Blizgučiai, choreografija ir žmonės... štai kur

jos pasaulis. Sudėtis, atimtis, daugyba - ne visai.

- Taip, turėčiau apie tai pagalvoti, - sutiko Eliza, mintyse atmesdama pasiūlymą. Ji stengėsi nusišypsoti *Elizos Džonson baleto mokyklos* finansinę padėtį; nenorėjo, kad Džasmina ar kuris kitas mokytojas nerimautų dėl savo darbo vietos... ar jos pačios.

- Nori, kad prieš išeidama padėčiau susitvarkyti?

Eliza papurtė galvą.

- Drožk namo ir pasimėgauk tuo gražuoliuku.

Žengdama pro duris Džasmina pamojavo ir studijoje Eliza su savo rūpesčiais liko viena. Ji privalo sugalvoti, kaip išsaugoti šokių mokyklą, vis sparčiau tirpstant santaupoms.

Elizą apgaubė studijos tylą. Ji pajuto nuovargį po ilgos, treniruočių ir administracinių reikalų, neišvengiamų vadovaujant verslui, kupinos dienos. Buhalterinėmis knygomis pasirūpins rytoj. Šįvakar ji įsitaisys ant sofos su taure raudonojo vyno ir gera knyga. Su taure *pigaus* raudonojo vyno ir gera knyga.

Eliza čiupo šluotą ir ėmė šluoti studiją. Ji negali pernelyg savęs smerkti. Sakoma, kad smulkusis verslas dažnai patiria sunkumų per

pirmuosius penkerius metus, o jos studijai treji sukaks po mėnesio. Jai pavyks susidoroti.

Turi pavykti. Jai reikia mokėti už motinos vaistus ir gydymą. Privalo susidoroti.

Garsus pokštelėjimas prie studijos durų priverstė Elizą pašokti.

- Džese? - jos balsas aidu atsimušė nuo veidrodžių sienos.

Nesulaukusi atsakymo Eliza patraukė į laukiamąjį. Nuo įtampos ant kaklo pasišiaušė plaukeliai, ji tvirčiau suspaudė šluotos kotą. kažkas čia yra.

- Sveiki? - pamėgino dar kartą.

Prie registratorės stalo stovėjo aukšta figūra, vyras. Jo didelis kūnas buvo įspraustas į ankštus džinsus ir baltutėlius marškinius. Tamsaus šokolado spalvos plaukai trumpi, stilingai pakirpti. Tą kūną ji būtų atpažinusi bet kur, o medumi kvepiančių miškų ir cinamono kvapas suvirpino jos jusles ir akimirksniu nubloškė į praeitį.

- Kolai?

Ji galėjo pasielgti dvejopai, tačiau nė vienas variantas neatrodė itin geras. Eliza galėjo skelti antausį, kaip jau yra kartą padariusi - kai jis pasakė, kad išvyksta. Arba galėjo apsi-

mesti, kad visiškai jį pamiršo ir šis netikėtas apsilankymas jai nieko nereiškia.

Ar per penkerius metus ji spėjo visiškai jį pamiršti? Šis klausimas nedavė ramybės Kolui Hilamui, kai jis pasuko išnuomotą automobilį į vieną iš pramoninių gatvių šiaurinėje Melburno dalyje. Turėjo užduoti sau šitą klausimą, nes jei nesusitelks į pokalbį su Eliza Džonson, ims galvoti apie daug tamsesnius dalykus.

Įvažiuavęs į šokių studijos aikštelę, jis sustojo netoli kito, vienintelio aikštelėje esančio automobilio. Iš išorės studija buvo visai nepanaši į tokią, kokią jis įsivaizdavo. Jokių kaspinių, jokių šiugždančių, erzinančių ir kartu patrauklių dalykėlių, kurie jam siejosi su mėgstamiausia balerina.

Buvusia balerina...

Jis atidarė automobilio dureles ir išlipo palikęs sportinį švarkelį ant keleivio sėdynės. Saulė jau leidosi ir dangus nusidažė raudona ir padūmavusio aukso spalvomis. Jis buvo pamiršęs, kokia nuostabi Australija vasarą. Nuo karščio dilgsėjo kaklo oda, per įsitempusius nugaros raumenis nuriedėjo prakaito lašelis. Kolas pasitrynė įsitempusius raumenis tikėdamasis, kad įtampa atslūgs.

Jis žengė per automobilių aikštelę po batų padais čėžant žvyriui ir su trenksmu atidarė studijos duris. Jei ir ketino Elizą nustebinti, jam tai nepavyko. Šiaip ar taip, subtilumas jam nebūdingas.

Nuotraukos ir mergaitiškos įvairiausių rožinės spalvos atspalvių dekoracijos dengė visą sieną. Neseniai darytoje nuotraukoje buvo įamžinta šalia motinos stovinti Eliza su didele gėlių puokšte. Jis pajuto gerkle kylantį gumulą.

Kolas nepaskambino perspėti apie savo apsilankymą. Jis nė nespėjo išsikrauti lagamino. Prieš leisdamasis į kelią tik palindo po dušu. Kolas dėl jos reakcijos nerimavo labiau, nei norėjo. Jis nuolat sudarinėjo verslo sandorius su pasaulio galingiausiais, o baiminosi smulkutės balerinos įniršio.

- Kolai? - nuo jos švelnaus, kimaus balso pilvą užliejo šilumos banga.

Jis pasisuko stebėdamasis, kaip smarkiai ir kartu mažai ji pasikeitė. Nė vieno papildomo gramo riebalų ant jos smulkaus kūno, o ir žibantių pilkų akių žvilgsnis visai toks pat, kokį prisiminė. Ji pasitrumpino plaukus, dabar jie krito ant pečių. Jam palengvėjo pamačius, kad ugnelės tose veriančiose akyse per šiuos me-

tus neišblėso.

- Ele.

- Eliza, - pataisė ji, jos tonas bylojo apie atsargumą, budrumą. - Jau seniai nebesu Elė.

- Man tu visada būsi Elė.

Ji suspaudė lūpas.

- Gali vadinti šunį kate, bet jis vis tiek bus šuo.

- Panašu, kad kažkas nepraleidžia kasdienių Konfucijaus skaitinių.

Ji prisimerkė susikryžiuodama rankas ant krūtinės.

- Kas atvedė tave į Melburną?

Jos įtarumas žeidė, juk jie buvo beveik šeimos nariai, nors Kolas visada troško daug daugiau. Deja, prieš penkerius metus jūdviejų ryšys nutrūko. Jis sugrižo, nes turėjo dalyvauti savo tėvo, smurtautojo ir veltėdžio, laidotuvėse. Bet apie tai geriau neužsiminti.

- Verslas.

- Gera žinoti, kad niekas nepasikeitė, - jos veidas sušvelnėjo, bet ant krūtinės sukryžiuotos rankos bylojo apie sieną tarp jūdviejų. - Pameni, vien tik darbas ir jokių žaidimų, pavertė Kolą nuobodžiu berniuku.

- Šiomis dienomis neturiu laiko žaidimams.

- Bet turi laiko seniems pažįstamiems aplankyti? - Ji atsirėmė į rožinę sofą, užimančią didžiąją laukiamojo erdvės dalį.

Kolui prireikė visų valios pastangų, kad nespokсотų į rožinėmis baleto tamprėmis ir juodomis blauzdinukėmis aptemptas grakščias jos kojas. Ji atrodė lyg įsikūnijusi vizija.

- Norėčiau manyti, kad mudu buvome daugiau nei pažįstami, Ele.

Draugai, galbūt net geriausi draugai. Meiluziai?

Ji gūžtelėjo ir užsikišo išsprūdusią plaukų sruogą už ausies, laukdama, kol jis kalbės toliau. Tylėjo norėdama priversti jį tęsti pokalbį - kadaise, kai jie buvo daugiau nei pažįstami, jis išmokė ją šios gudrybės.

- Tiesą sakant, turiu pasiūlymą.

Jos antakiai pakilo.

- Tik nesakyk, kad Amerikoje nebeliko aukštuomenės atstovių, su kuriomis galėtum miegoti.

- Pavydi? - jis mėgavosi matydamas, kaip jos nosį ir skruostus nudažė raudonis.

- Gaila, kad gaišini mane, o ne jas, - nors stengėsi atrodyti nuobodžiaujanti, Elės rau-menys buvo įsitempę, kūnas budrus.

- Sužinojau, kad tavo baletu mokytė susidūrė su šokiais tokiais finansiniais sunkumais. - Jis kostelėjo, nejučiomis truktelėjo marškinių rankogalius. - Turiu pasiūlymą, kuris galėtų būti naudingas abiem šalims.

- Naudingas abiem šalims?

- Taip, - jis linktelėjo. - Norėčiau tave pasamdyti.

Eliza išbalo.

- Nori baletu pamokų?

- Velniai rautų, ne! - jis nuoširdžiai nusikvatojo ir pajuto, kaip kūną užlieja malonus palengvėjimo jausmas. Tai buvo geras jausmas ir, Dievas mato, jam reikėjo priežasties pasijuokti.

- Nereikia gėdytis - baletu šokėjai taip pat gali pasigirti raumenimis. - Ji pakreipė galvą vertindama jį. - O gal bijai, kad apsitemęs triko neapsieisi be kamšalo?

- Velniškai gerai žinai, kad jokio kamšalo toje vietoje man nereikia.

Elizos akys žybtelėjo, lyg ji norėtų žvilgsniu nuslusti jo kūnu žemyn, bet sau to neleistų.

- Nenoriu baletu pamokų, - Kolas papurtė galvą svarstydamas, koks suaugęs vyras galėtų užsimanyti išmokti šokti baletą. - Bet man

reikia patarimo žmogaus, visą gyvenimą buvusio scenoje.

- Kaip suprasti?

- Tai ilga istorija. Aš tiesiog ruošiuosi vienam išties svarbiam įvykiui ir man reikia tavo nuomonės, - jis velniškai žaviai jai nusišypsojo, tikėdamasis, kad šita šypsena ją paveiks. Anksčiau ne kartą palenkė ją savo pusėn taip nusišypsojęs. - Atsidėkodamas apmokėsi visas tavo skolas.

Eliza atsistūmė nuo sofos ir vos keliais žingsniais įveikė juos skyrusią erdvę. Nusiteikusi puolimui ir pavojinga. Nors Kolas buvo už ją gerokai aukštesnis, ji laikėsi kaip tikra karalienė. Žvelgė į jį piktai suspaudusi lūpas, rankas prie šonų sugniaužusi į kumščius.

Pasirodo čia po penkerių tylos metų, vos prisireikus paslaugos, ir dar drįsta siūlyti savo pagalbą it koks riteris blizgančiais šarvais? Negali būti. Net jis negali būti toks pasipūtęs. Matyt, žvarbios Niujorko žiemos iššaldė jo smegenis. Vis dėlto Eliza negalėjo atplėšti nuo jo akių... niekada negalėdavo. Kolas Hilamas - kaip narkotikas, svaiginantis, pavojingas narkotikas.

Jo kūnas sutvirtėjo, jis nebe tas nejaukiai sa-

vo kailyje besijaučiantis liesas išstypėlis, koks buvo, kai matė jį paskutinį kartą. Dabar platūs glotniai baltas medvilnės marškiniais apgaubti pečiai ir lieknas tvirtas liemuo sudarė idealią V raidės formą. Ji pastebėjo tamsius plaukelius ant jo rankų, kai jis atsiraitojo marškinų rankoves, atidengdamas raumeningus dilbius. Teko sudrausti save, kad nespoksotų.

Kolas toli gražu nebebuvo tas tylus jaunas vaikigalis, kokį ji prisiminė. Nors jo tonas buvo žaismingas, tvirtai suspaustos lūpos ir atsargus mėlynų akių žvilgsnis žadėjo bėdą. Jis atvyko čia turėdamas tikslą ir, panašu, nėra nu-siteikęs lengvai pasiduoti.

- Kodėl turėčiau tau padėti?

- Tavo gera širdis ir negali atsakyti prašančiajam?

Štai ir vėl ta šypsėnėlė. Pasipūtėlis. Akivaizdu, kad eidamas generalinio direktoriaus pareigas jis įprato gauti tai, ko nori.

- Kodėl aš? - paklausė Eliza.

- Tu vienintelė taip gerai mane pažįsti, - jis persibraukė plaukus ranka; judesys buvo nepriekaištingai grakštus.

Kiekvienas jo judesys spinduliavo seksualinę energiją ir vyriškumą....